

ПАКЪ СТРАШЕНЪ СЪНЪ.

Това бѣше прѣди да ги разпуснатъ за коледнитѣ празници. Вечерѣта Чочо Пипон кьовъ си учи урока по естествознание. Повтаря за врабчето, враната и чавката. Спомни си той за врабчето отъ старата върба, което сега се обаждаше отъ стрѣхата на стрина Дивда отъ Голѣма Кривда, спомни си и за врабчето отъ тѣхния покривъ, дѣцата на което той добръ познаваше. И други негови познаници му мина прѣзъ ума: всички вранчета, чавчета, гълъбчета, гургувичета и пр., които той, заедно съ свои другари бѣше срѣщалъ и виждалъ прѣзъ лѣтото въ близката кория, и съ които, малко много, бѣше се по отблизу запозналъ. Мина му прѣзъ умъ и единъ неговъ лѣтошенъ грѣхъ.

Особено чудни въ уроцитѣ му се видѣха голѣмитѣ ползи, що принасяли птицитѣ, за които повтаряше. Врабчето той го знаеше само като пакостливо и крадливо. За хилядитѣ изтрѣбени отъ него насѣкоми, съ които то отхранва малкитѣ си, Чочо не бѣше никога ни чувалъ, ни помислялъ. Така също и враната и чавката той знаеше само като не твърдѣ привѣтливи и съ не толкова приятенъ гласъ птици. Той даже мисляше, че тѣ ходятъ по нивитѣ слѣдъ орача да търсятъ, какво той е посѣлъ, та да го извадятъ и изядатъ. Никога не би се сътилъ самъ, че ходятъ зарадъ хилядитѣ врѣдни ларви и насѣкоми, които оралото изравя.

Когато Чочо си легна, прѣзъ ума му постоянно сновѣха ту врабчето, ту чавчето, ту вранчето. Мислитѣ му го отнесоха въ корията, дѣто той обичаше да похода съ другари. Тръгналъ съ своитѣ другари, но нѣкакси се отдѣлилъ отъ тѣхъ, защото съгледалъ на лесно мѣсто, на върха на едно

сгодно за качване дърво, гнѣздо съ чавчета. Позналъ той, че вътрѣ има чавчета, защото майката долѣтявала на два пѣти, надвѣсвала се малко надъ гнѣздото, като че оставяла нѣщо, и пакъ оглитала. Скришомъ отъ другаритѣ си, той плювала на ржѣтѣ и боситѣ си рака, и ползѣла на горѣ по дървото. Изкачва се благополучно чакъ на върха. Още малко и ржката му ще е въ гнѣздото.

Но... о, Божишко!... отдѣ се зеха толкова много чавки, та и врани!... Всички летѣха къмъ него и захванаха поредъ да го дърпатъ: една за гащи, друга за коса, трета за уши... И това на върха на високото дърво!...

— „Оле!... Не ща вече!...“ — извика Чочо, колкото гласъ имаше, и... се събуди. Той бѣше цѣлъ облѣнъ въ потъ.

Е. Мелин

СУРВА, СУРВА ГОДИНА!

Сурва, сурва година!
Дивай, Боже, да има;
Жито по нивята,
Грозде по лозята;
Свадби и гощавки, —
За попа кръщавки.
— Напрѣдъкъ, просвѣта
Въ родината света;
Да закрѣпнатъ сили
Въвъ нашитѣ жили,
Врагове да смажемъ
И да имъ покажемъ,
Какъ дѣди ни мили,
Винцето си пили!
Прѣдъ Солунъ, Лариса,
При Сава и Тиса.

С-къ 1. П. И.